

Sygn. akt II Ka 48/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Krzysztofa Ciepłińskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2023 r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 17 listopada 2022 r. sygn. akt II K 828/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 48/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 17 listopada 2022 r., sygn. II K 828/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania karnego, mających wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>a) art. 170 kpk w zw. z art. 201 kpk, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie nowej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej w celu przeprowadzenia retrospektywnych badań na zawartość alkoholu we krwi P. W., w szczególności, że wywołana do sprawy opinia biegłego K. T. (1) jest niepełna, ponieważ poza lakonicznym stwierdzeniem, w dodatku niepopartym konkretami i wyliczeniami, że P. W. w momencie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego był pod wpływem alkoholu, nie wyjaśnia jednoznacznie, czy w czasie kierowania pojazdem mechanicznym oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jeśli tak, to jakie było stężenie alkoholu w jego krwi, co ma fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy;</p>	<p>## zasadny</p> <p>## częściowo zasadny</p> <p>## niezasadny</p>

b) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w zakresie uznania P. W. winnym dokonania zarzucanego mu czynu, pomimo że przeprowadzona na podstawie zebranego materiału dowodowego rzetelna ocena dowodów, w szczególności opinii biegłego K. T. (1) powinna – zgodnie z zasadą in dubio pro reo – określoną w art. 5 § 2 kpk doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego;

c) art. 366 § 1 kpk, poprzez niewyjaśnienie przez Sąd I instancji wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności kwestii czy podczas kierowania pojazdem mechanicznym oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jeśli tak, to jakie było stężenie alkoholu w jego krwi i bezzasadne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż w momencie prowadzenia pojazdu w organizmie P. W. było stężenie alkoholu o wartości $1,67 \text{ mg/dm}^3$, w sytuacji gdy powyższe badania zostały wykonane alkometrem minimum 25 minut po ukończeniu jazdy przez oskarżonego i spożywania przez niego w tym czasie alkoholu;

d) art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także na wybiórczej analizie tylko jego części, która wyłącznie obciąża oskarżonego, co stanowi naruszenie zasady obiektywizmu, co w konsekwencji skutkowało:

	<p>- jednostronną oceną materiału dowodowego i uznanie za wiarygodne wyłącznie dowody obciążające P. W., przy jednoczesnym pominięciu dowodów świadczących o tym, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia;</p> <p>- odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał, że nie prowadził samochodu pod wpływem alkoholu, a zaczął spożywać alkohol dopiero po zatrzymaniu pojazdu, pomimo tego, że są one spójne, konsekwentne i szczegółowe;</p> <p>- podzielenie opinii biegłego sądowego K. T. (1) jako jasnej, pełnej i rzetelnej, pomimo że opinia ta została oparta na niejasnych założeniach, których biegły w ogóle nie wyjaśnił, a które mają istotne znaczenie w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, w szczególności nie wyjaśnia kwestii czy w czasie kierowania pojazdem mechanicznym oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jeśli tak, to jakie było stężenie alkoholu w jego krwi;</p> <p>- zbagatelizowanie przy ferowaniu zaskarżonego wyroku faktu, że świadek M. B. podczas rozmowy z oskarżonym bezpośrednio po jego zatrzymaniu nie czuł od niego woni alkoholu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- wniesiony środek odwoławczy był bezzasadny i na uwzględnienie nie zasługiwał. Żaden ze wskazanych przez autora apelacji przepisów</p>		

procesowych nie został naruszony przy ferowaniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie. Wszystkie podpunkty zarzutu obraży przepisów postępowania jako składniki środka odwoławczego, poza tym, że były bezzasadne, zostały w sztuczny i niepotrzebny sposób rozbudowane.

- analiza akt i tabelarycznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku doprowadziła Sąd ad quem do przekonania, że Sąd a quo ocenę dowodów przeprowadził w sposób czyniący wskazanym przez obrońcę przepisom. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego uwzględniała zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Wskazania wiedzy specjalnej w tej sprawie, wśród wszystkich dowodów, reprezentowała opinia biegłego z zakresu toksykologii, do której oceny przeprowadzonej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Sąd Odwoławczy nie miał zastrzeżeń. O sile argumentów skarżącego przemawia ich merytoryczna treść, nie zaś obszerność wyводу, przy jednoczesnej rozbudowanej polemice, jaką odnotować można było w uzasadnieniu wniesionej apelacji. Jej autor ograniczył się do zakwestionowania zaprezentowanej przez Sąd I instancji oceny dowodów - w istocie jedynie wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego z zakresu toksykologii dr K. T. (1). Co charakterystyczne - przemilczał zeznania świadka M. B., z których wynikało, że jechał za oskarżonym do momentu przyjazdu Policji właśnie dlatego, że samochód kierowany przez P. W. nie poruszał się prostym torem jazdy i wykonywał podejrzane manewry, z których zgodnie z doświadczeniem

życiowym przeciętnego obywatela wyprowadzić można wniosek, że kierowca jest nietrzeźwy i stwarza realne, a nie abstrakcyjne zagrożenie na drodze. Powyższe przypuszczenie świadka potwierdziło się zresztą po weryfikacji stanu trzeźwości oskarżonego przez funkcjonariuszy. Świadek M. B. jadąc za oskarżonym nie stracił z zasięgu wzroku jego samochodu do momentu podjęcia interwencji przez policjantów.

- w powyższym kontekście dodać można, iż prawem, a także obowiązkiem obrońcy, jest działanie jedynie na korzyść oskarżonego. W ramach tego obowiązku w sposób oczywisty mieści się subiektywna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Po stronie Sądu natomiast leży obowiązek obiektywnej oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31.01.2023 r., sygn. II AKa 206/19, LEX nr 3514173).

- w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy zgromadzone w sprawie dowody ocenił prawidłowo, zaś postępowanie nie wymaga uzupełnienia w postulowanym przez apelującego kierunku, tzn. poprzez przeprowadzenie kolejnej opinii innego biegłego.

- wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym tego, że spożywał alkohol dopiero po tym, gdy zatrzymał pojazd, przeczyły zarówno jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (w których przyznał się do winy), zeznania ww. świadka M. B., jak i wyliczenia biegłego przedstawione w opinii pisemnej, a doprecyzowane w kolejnej pisemnej opinii uzupełniającej i wreszcie w

formie ustnej, przedstawionej przez biegłego na rozprawie. W świetle opinii przedstawionej przez biegłego dr K. T., przy uwzględnieniu wagi, wzrostu, współczynników eliminacji alkoholu z organizmu itp. alkohol wypity po tym, gdy oskarżony zatrzymał pojazd (wg jego deklaracji z postępowania jurysdykcyjnego), nie mógłby wywołać stężenia, jakie u niego stwierdzono po dokonaniu stosownego badania przez funkcjonariuszy. Opinia ta, wbrew temu co próbował przeforsować polemicznie obrońca, odpowiadała na wszystkie przedstawione biegłemu pytania, skierowane do niego przez wyrokujący w sprawie Sąd I instancji czy to w formie pisemnej, czy też ustnie na rozprawie i bynajmniej nie doszło w tym względzie do obrazy art. 366 § 1 kpk. Sąd merytoryczny baczył, by wyjaśniono wszystkie okoliczności i zgłaszane przez obronę zastrzeżenia.

- bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 170 kpk, gdyż przepis ten w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego może mieć zastosowanie jedynie przy rozpoznawaniu pierwszego w sprawie wniosku o powołanie ekspertów, których dotąd nie powołano, albo wniosku o powołanie biegłego odnośnie innego przedmiotu opinii niż ten, którego dotyczy złożona już ekspertyza. Natomiast materię wydania opinii uzupełniającej lub też nowej opinii, jeżeli dotychczasowa ekspertyza jest niepełna lub niejasna czy też wewnętrznie sprzeczna, reguluje kompleksowo art. 201 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.11.2021 r., sygn. III KK 250/21, Prok. i Pr.-wk 2022, nr 4, poz. 17). Uznanie opinii za jasną i pełną w

rozumieniu art. 201 kpk jest domeną organu procesowego, a nie strony procesowej. Sąd merytoryczny w razie stwierdzenia kwestii niedostatecznie wyjaśnionych w opinii decyduje czy powołać kolejnych biegłych, czy też zasięgnąć opinii uzupełniającej biegłego, który już przedstawił opinię. W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w Garwolinie wybrał drugie z powyższych rozwiązań. Biegły K. T. (1) złożył opinię uzupełniającą zarówno pisemnie, jak i na rozprawie, tłumacząc jak na wyniki przeprowadzonych przez niego badań miał wpływ źle ustawiony czas w urządzeniu służącym do pomiaru (nie przestawiono urządzenia po zmianie czasu z letniego na zimowy) i w obliczeniach powołując się na wzór Widmarka i rachunek retrospektywny. Biegły wskazał, iż w dacie sporządzania opinii pisemnej stosował w/w metodę badawczą, ale nie zamieszczał wzorów w opinii.

- fakt, że świadek M. B. nie czuł alkoholu od oskarżonego nie zmieniał prawidłowych ustaleń Sądu I instancji i nie należało dokonywać jego nadinterpretacji w sposób, w jaki czynił to obrońca. Kontakt świadka z oskarżonym był krótki. Badanie stanu trzeźwości dokonane przez funkcjonariuszy Policji analizatorem wydechu było decydujące. W sprawie niniejszej wcale ustalone wartości nie były zbliżone do dolnego progu stanu nietrzeźwości określonego przez ustawodawcę, tj. 0,5 promila we krwi lub $0,25 \text{ mg/dm}^3$ (art. 115 § 16 kk), lecz odczytami kilkukrotnie przekraczającymi te wartości, co wskazywało na znaczny stopień upojenia alkoholowego oskarżonego. W świetle powyższego, to jak pachniał oskarżony dla osób postronnych, przy bezpośrednim z

nim kontakcie, było w istocie bez znaczenia.

- wbrew temu co wynikałoby z wniesionej apelacji, wyjaśnienia oskarżonego negującego swoje sprawstwo w postępowaniu jurysdykcyjnym, wcale nie były spójne, konsekwentne i szczegółowe. Jak już wskazano, oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do zarzucanego mu czynu, wskazywał na przyczyny picia alkoholu (problemy małżeńskie) i wyraził nawet skuchę (k. 19). Zarzut stawiany P. W. nie sprowadzał się do skomplikowanych konstrukcji prawnych. Jego przesłuchanie w charakterze podejrzanego nie odbyło się także na gorąco (data czynu z a/o to 19.10.2020 r.), lecz dwa tygodnie później (05.11.2020 r.), uprawnionym jest zatem wnioskowanie, iż miał aż nadto czasu, aby dojść do siebie i nader dokładnie przemyśleć swoje wyjaśnienia. obrońca nawet nie zasugerował dlaczego oskarżony miałby przyznać się do czynu, którego nie popełnił. P. W. swoje stanowisko zmienił dopiero w postępowaniu sądowym, co spotkało się z logiczną i trafną oceną ze strony Sądu Rejonowego. Oczywiście, że brak przyznania się do winy oskarżonego na dalszych etapach postępowania jest jego konstytucyjnym prawem zagwarantowanym obowiązującymi przepisami. Wyjaśnienia pochodzące od tego samego oskarżonego, różniące się diametralnie i przez to niespójne nawet wewnątrz, tak jak każdy inny dowód podlegają jednak kompleksowej ocenie Sądu, który każdorazowo konfrontuje je z innymi dowodami zgromadzonymi

sprawie i nieodpartą logiką sytuacji i dopiero na tej podstawie wyprowadza właściwe wnioski odnośnie sprawstwa konkretnego podsądnego. Sąd Okręgowy nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń do wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy.

- w orzecznictwie wprost wskazuje się, iż przepisy Kodeksu postępowania karnego nie narzucają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadzają różnic co do wartości dowodowej poszczególnych dowodów - nie daje więc podstaw do założenia, jakoby wyjaśnienia lub zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym miały większą moc dowodową od składanych na rozprawie i vice versa. Zeznania złożone czy to w postępowaniu przygotowawczym, czy też sądowym następnie odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej ocenie Sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. II AKa 400/11, LEX nr 1109534).

- przechodząc do obrazu art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk – w orzecznictwie i doktrynie od wielu lat ugruntowanym pozostaje, że równoległe stawianie zarzutu naruszenia tych przepisów nie jest poprawne. Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Ilość i spójność dostępnych komentarzy do KPK, judykatów Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczących tej kwestii jest naprawdę duża, zaś Sąd Okręgowy nie widział potrzeby dydaktycznego ich przytaczania.

- norma wyrażona w art. 5 § 2 kpk zostaje naruszona nie tylko wtedy, gdy nieusuwalnych wątpliwości nie rozstrzygnięto na korzyść oskarżonego, ale również wtedy, gdy organ procesowy bezzasadnie korzysta z tej dyrektywy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2015 r., sygn. IV KK 143/15, Legalis Numer 1341833).

- w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy wykorzystał w toku postępowania sądowego wszystkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, nie uchylając się od oceny dowodów i wyczerpującej argumentacji w tym zakresie, słusznie uznając, iż wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego nie zaistniały.

- celem sprostania wymogom nałożonym na Sąd Odwoławczy przez przepis art. 433 § 2 kpk, na zakończenie dodać można, iż podniesienie przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 4 kpk po przecinku obok obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk, nie wzmocniło mocy wniesionego środka odwoławczego i nie przyczyniło się do uznania wadliwości zaskarżonego wyroku. Efektywność odwołania się do naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu determinowana była wykazaniem naruszenia konkretnych szczegółowych przepisów KPK, służących jej realizacji. Wymogu tego nie spełnił obrońca we wniesionym środku odwoławczym.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

P. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu	## niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku głównego		
Lp.	Zarzut	
2.	błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo, podczas gdy przeanalizowany swobodnie zebrany w sprawie materiał dowodowy, prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków	## zasadny ## częściowo zasadny ## niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- zarzut wtórny, skutkowy, sprowadzał się do ogólnego negowania stwierdzenia przez Sąd Rejonowy sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w zaskarżonym wyroku. Aby dowieść zaistnienia względnej przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 3 kpk, obrońca opierający środek odwoławczy na tej podstawie, winien wykazać, że ustalenia Sądu I instancji albo nie znajdują oparcia w żadnym dowodzie, albo źródło tego błędu tkwi w obrazie art. 7 kpk i art. 410 kpk, bądź też w istotnych brakach postępowania dowodowego (np. obrazie art. 167 kpk, art. 201 kpk i art. 366 § 1 kpk). Żadna z tychże sytuacji nie zaistniała w tej		

sprawie. Jeżeli Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak było również podstaw do skutecznego kwestionowania poczynionych ustaleń.

- podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 kpk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającym z tychże dowodów (por. wyrok SN z 9.09.2021 r., V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX).

- jak już wskazano, Sąd Odwoławczy obraży przepis art. 7 kpk w zaskarżonym wyroku nie stwierdził. Z uwagi na to, że obrońca nie przedstawił osobnej argumentacji w apelacji popierającej ów zarzut, Sąd Okręgowy również nie widział takiej potrzeby odpierając ów zarzut zupełnie abstrakcyjnie przy sporządzaniu niniejszego uzasadnienia.

- na zakończenie dodać jedynie można, że Sąd Okręgowy poddając zaskarżony wyrok kontroli odwoławczej nie stwierdził, aby pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze cechowało się rażąco niewspółmiernością. Biorąc także pod uwagę, że obrońca we wniesionej apelacji nie przedstawił żadnych uwag dotyczących tej kwestii, za niecelowe uznano szczegółowe omawianie tegoż zagadnienia, bez uwag obrońcy, na które można by odpowiedzieć. Dość więc rzec, że, zdaniem Sądu Okręgowego, trudno mówić o surowości kary w sytuacji, w której do czynienia mamy z

najłagodniejszą rodzajowo, możliwą do wymierzenia za czyn z art. 178a § 1 kk karą grzywny, zaś liczba stawek i ich wysokość została orzeczona przez Sąd Rejonowy w dolnych granicach przewidzianych w Kodeksie Karnym (art. 33 § 1 i § 3 kk)	
Wniosek	
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	## zasadny ## częściowo zasadny ## niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok	

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiąże o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję (400 zł opłaty od kary, tj. 10 % kary grzywny wymierzonej w I instancji oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu odwoławczym)

7. PODPIS

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 48/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
3. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 17 listopada 2022 r., sygn. II K 828/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

4. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania karnego, mających wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>a) art. 170 kpk w zw. z art. 201 kpk, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie nowej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej w celu przeprowadzenia retrospektywnych badań na zawartość alkoholu we krwi P. W., w szczególności, że wywołana do sprawy opinia biegłego K. T. (1) jest niepełna, ponieważ</p>	<p>## zasadny</p> <p>## częściowo zasadny</p> <p>## niezasadny</p>

poza lakonicznym stwierdzeniem, w dodatku niepopartym konkretami i wyliczeniami, że P. W. w momencie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego był pod wpływem alkoholu, nie wyjaśnia jednoznacznie, czy w czasie kierowania pojazdem mechanicznym oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jeśli tak, to jakie było stężenie alkoholu w jego krwi, co ma fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy;

b) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w zakresie uznania P. W. winnym dokonania zarzucanego mu czynu, pomimo że przeprowadzona na podstawie zebranego materiału dowodowego rzetelna ocena dowodów, w szczególności opinii biegłego K. T. (1) powinna – zgodnie z zasadą in dubio pro reo – określona w art. 5 § 2 kpk doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego;

c) art. 366 § 1 kpk, poprzez niewyjaśnienie przez Sąd I instancji wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności kwestii czy podczas kierowania pojazdem mechanicznym oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jeśli tak, to jakie było stężenie alkoholu w jego krwi i bezzasadne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż w momencie prowadzenia pojazdu w organizmie P. W. było stężenie alkoholu o wartości 1,67 mg/dm³, w sytuacji gdy powyższe badania zostały wykonane alkometrem minimum 25 minut po ukończeniu jazdy przez

oskarżonego i spożywania przez niego w tym czasie alkoholu;

d) art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także na wybiórczej analizie tylko jego części, która wyłącznie obciąża oskarżonego, co stanowi naruszenie zasady obiektywizmu, co w konsekwencji skutkowało:

- jednostronną oceną materiału dowodowego i uznanie za wiarygodne wyłącznie dowody obciążające P. W., przy jednoczesnym pominięciu dowodów świadczących o tym, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia;

- odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał, że nie prowadził samochodu pod wpływem alkoholu, a zaczął spożywać alkohol dopiero po zatrzymaniu pojazdu, pomimo tego, że są one spójne, konsekwentne i szczegółowe;

- podzielenie opinii biegłego sądowego K. T. (1) jako jasnej, pełnej i rzetelnej, pomimo że opinia ta została oparta na niejasnych założeniach, których biegły w ogóle nie wyjaśnił, a które mają istotne znaczenie w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, w szczególności nie wyjaśnia kwestii czy w czasie kierowania pojazdem mechanicznym oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a jeśli tak, to jakie było stężenie alkoholu w jego krwi;

	<p>- zbagatelizowanie przy ferowaniu zaskarżonego wyroku faktu, że świadek M. B. podczas rozmowy z oskarżonym bezpośrednio po jego zatrzymaniu nie czuł od niego woni alkoholu.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- wniesiony środek odwoławczy był bezzasadny i na uwzględnienie nie zasługiwał. Żaden ze wskazanych przez autora apelacji przepisów procesowych nie został naruszony przy ferowaniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie. Wszystkie podpunkty zarzutu obrały przepisy postępowania jako składniki środka odwoławczego, poza tym, że były bezzasadne, zostały w sztuczny i niepotrzebny sposób rozbudowane.</p> <p>- analiza akt i tabelarycznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku doprowadziła Sąd ad quem do przekonania, że Sąd a quo ocenę dowodów przeprowadził w sposób czyniący wskazanym przez obrońcę przepisom. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego uwzględniała zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Wskazania wiedzy specjalnej w tej sprawie, wśród wszystkich dowodów, reprezentowała opinia biegłego z zakresu toksykologii, do której oceny przeprowadzonej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Sąd Odwoławczy nie miał zastrzeżeń. O sile argumentów skarżącego przemawia ich merytoryczna treść, nie zaś obszerność wyводу, przy jednoczesnej rozbudowanej</p>		

polemice, jaką odnotować można było w uzasadnieniu wniesionej apelacji. Jej autor ograniczył się do zakwestionowania zaprezentowanej przez Sąd I instancji oceny dowodów - w istocie jedynie wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego z zakresu toksykologii dr K. T. (1). Co charakterystyczne – przemilczał zeznania świadka M. B., z których wynikało, że jechał za oskarżonym do momentu przyjazdu Policji właśnie dlatego, że samochód kierowany przez P. W. nie poruszał się prostym torem jazdy i wykonywał podejrzane manewry, z których zgodnie z doświadczeniem życiowym przeciętnego obywatela wyprowadzić można wniosek, że kierowca jest nietrzeźwy i stwarza realne, a nie abstrakcyjne zagrożenie na drodze. Powyższe przypuszczenie świadka potwierdziło się zresztą po weryfikacji stanu trzeźwości oskarżonego przez funkcjonariuszy. Świadek M. B. jadąc za oskarżonym nie stracił z zasięgu wzroku jego samochodu do momentu podjęcia interwencji przez policjantów.

- w powyższym kontekście dodać można, iż prawem, a także obowiązkiem obrońcy, jest działanie jedynie na korzyść oskarżonego. W ramach tego obowiązku w sposób oczywisty mieści się subiektywna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Po stronie Sądu natomiast leży obowiązek obiektywnej oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31.01.2023 r., sygn. II AKa 206/19, LEX nr 3514173).

- w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy zgromadzone w sprawie dowody ocenił prawidłowo, zaś postępowanie nie wymaga

uzupełnienia w postulowanym przez apelującego kierunku, tzn. poprzez przeprowadzenie kolejnej opinii innego biegłego.

- wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym tego, że spożywał alkohol dopiero po tym, gdy zatrzymał pojazd, przeczyły zarówno jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (w których przyznał się do winy), zeznania ww. świadka M. B., jak i wyliczenia biegłego przedstawione w opinii pisemnej, a doprecyzowane w kolejnej pisemnej opinii uzupełniającej i wreszcie w formie ustnej, przedstawionej przez biegłego na rozprawie. W świetle opinii przedstawionej przez biegłego dr K. T., przy uwzględnieniu wagi, wzrostu, współczynników eliminacji alkoholu z organizmu itp. alkohol wypity po tym, gdy oskarżony zatrzymał pojazd (wg jego deklaracji z postępowania jurysdykcyjnego), nie mógłby wywołać stężenia, jakie u niego stwierdzono po dokonaniu stosownego badania przez funkcjonariuszy. Opinia ta, wbrew temu co próbował przeforsować polemicznie obrońca, odpowiadała na wszystkie przedstawione biegłemu pytania, skierowane do niego przez wyrokujący w sprawie Sąd I instancji czy to w formie pisemnej, czy też ustnie na rozprawie i bynajmniej nie doszło w tym względzie do obrazy art. 366 § 1 kpk. Sąd merytoryczny baczył, by wyjaśniono wszystkie okoliczności i zgłaszane przez obronę zastrzeżenia.

- bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 170 kpk, gdyż przepis ten w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego może mieć zastosowanie jedynie przy rozpoznawaniu pierwszego w

sprawie wniosku o powołanie ekspertów, których dotąd nie powołano, albo wniosku o powołanie biegłego odnośnie innego przedmiotu opinii niż ten, którego dotyczy złożona już ekspertyza. Natomiast materię wydania opinii uzupełniającej lub też nowej opinii, jeżeli dotychczasowa ekspertyza jest niepełna lub niejasna czy też wewnętrznie sprzeczna, reguluje kompleksowo art. 201 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.11.2021 r., sygn. III KK 250/21, Prok. i Pr.-wk 2022, nr 4, poz. 17). Uznanie opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk jest domeną organu procesowego, a nie strony procesowej. Sąd merytoryczny w razie stwierdzenia kwestii niedostatecznie wyjaśnionych w opinii decyduje czy powołać kolejnych biegłych, czy też zasięgnąć opinii uzupełniającej biegłego, który już przedstawił opinię. W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w Garwolinie wybrał drugie z powyższych rozwiązań. Biegły K. T. (1) złożył opinię uzupełniającą zarówno pisemnie, jak i na rozprawie, tłumacząc jak na wyniki przeprowadzonych przez niego badań miał wpływ źle ustawiony czas w urządzeniu służącym do pomiaru (nie przestawiono urządzenia po zmianie czasu z letniego na zimowy) i w obliczeniach powołując się na wzór Widmarka i rachunek retrospektywny. Biegły wskazał, iż w dacie sporządzania opinii pisemnej stosował w/w metodę badawczą, ale nie zamieszczał wzorów w opinii.

- fakt, że świadek M. B. nie czuł alkoholu od oskarżonego nie zmieniał prawidłowych ustaleń Sądu I instancji i nie należało dokonywać jego nadinterpretacji w sposób, w jaki czynił to obrońca.

Kontakt świadka z oskarżonym był krótki. Badanie stanu trzeźwości dokonane przez funkcjonariuszy Policji analizatorem wydechu było decydujące. W sprawie niniejszej wcale ustalone wartości nie były zbliżone do dolnego progu stanu nietrzeźwości określonego przez ustawodawcę, tj. 0,5 promila we krwi lub 0,25 mg/dm³ (art. 115 § 16 kk), lecz odczytami kilkukrotnie przekraczającymi te wartości, co wskazywało na znaczny stopień upojenia alkoholowego oskarżonego. W świetle powyższego, to jak pachniał oskarżony dla osób postronnych, przy bezpośrednim z nim kontakcie, było w istocie bez znaczenia.

- wbrew temu co wynikałoby z wniesionej apelacji, wyjaśnienia oskarżonego negującego swoje sprawstwo w postępowaniu jurysdykcyjnym, wcale nie były spójne, konsekwentne i szczegółowe. Jak już wskazano, oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do zarzucanego mu czynu, wskazywał na przyczyny picia alkoholu (problemy małżeńskie) i wyraził nawet skuchę (k. 19). Zarzut stawiany P. W. nie sprowadzał się do skomplikowanych konstrukcji prawnych. Jego przesłuchanie w charakterze podejrzanego nie odbyło się także na gorąco (data czynu z a/o to 19.10.2020 r.), lecz dwa tygodnie później (05.11.2020 r.), uprawnionym jest zatem wnioskowanie, iż miał aż nadto czasu, aby dojść do siebie i nader dokładnie przemyśleć swoje wyjaśnienia. Obrońca nawet nie zasugerował dlaczego oskarżony miałby przyznać się do czynu, którego nie popełnił. P. W. swoje stanowisko zmienił dopiero

w postępowaniu sądowym, co spotkało się z logiczną i trafną oceną ze strony Sądu Rejonowego. Oczywiście, że brak przyznania się do winy oskarżonego na dalszych etapach postępowania jest jego konstytucyjnym prawem zagwarantowanym obowiązującymi przepisami.

Wyjaśnienia pochodzące od tego samego oskarżonego, różniące się diametralnie i przez to niespójne nawet wewnętrznie, tak jak każdy inny dowód podlegają jednak kompleksowej ocenie Sądu, który każdorazowo konfrontuje je z innymi dowodami zgromadzonymi sprawie i nieodpartą logiką sytuacji i dopiero na tej podstawie wyprowadza właściwe wnioski odnośnie sprawstwa konkretnego podsądnego. Sąd Okręgowy nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń do wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy.

- w orzecznictwie wprost wskazuje się, iż przepisy Kodeksu postępowania karnego nie narzucają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadzają różnic co do wartości dowodowej poszczególnych dowodów - nie daje więc podstaw do założenia, jakoby wyjaśnienia lub zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym miały większą moc dowodową od składanych na rozprawie i vice versa. Zeznania złożone czy to w postępowaniu przygotowawczym, czy też sądowym następnie odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej ocenie Sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z

dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. II AKa 400/11, LEX nr 1109534).

- przechodząc do obrazu art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk – w orzecznictwie i doktrynie od wielu lat ugruntowanym pozostaje, że równoległe stawianie zarzutu naruszenia tych przepisów nie jest poprawne. Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Ilość i spójność dostępnych komentarzy do KPK, judykatów Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczących tej kwestii jest naprawdę duża, zaś Sąd Okręgowy nie widział potrzeby dydaktycznego ich przytaczania.

- norma wyrażona w art. 5 § 2 kpk zostaje naruszona nie tylko wtedy, gdy nieusuwalnych wątpliwości nie rozstrzygnięto na korzyść oskarżonego, ale również wtedy, gdy organ procesowy bezzasadnie korzysta z tej dyrektywy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2015 r., sygn. IV KK 143/15, Legalis Numer 1341833).

- w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy wykorzystał w toku postępowania sądowego wszystkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, nie uchylając się od oceny dowodów i wyczerpującej argumentacji w tym zakresie, słusznie uznając, iż wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego nie zaistniały.

- celem sprostania wymogom nałożonym na Sąd Odwoławczy przez przepis art. 433 § 2 kpk, na zakończenie dodać można, iż podniesienie przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 4 kpk po przecinku obok obrazu art. 7 kpk i art. 410 kpk, nie wzmocniło mocy wniesionego środka odwoławczego

<p>i nie przyczyniło się do uznania wadliwości zaskarżonego wyroku. Efektywność odwołania się do naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu determinowana była wykazaniem naruszenia konkretnych szczegółowych przepisów KPK, służących jej realizacji. Wymogu tego nie spełnił obrońca we wniesionym środku odwoławczym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu</p>	<p>## zasadny ## częściowo zasadny ## niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku głównego</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo, podczas gdy przeanalizowany swobodnie zebrany w sprawie materiał dowodowy, prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków</p>	<p>## zasadny ## częściowo zasadny ## niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

- zarzut wtórny, skutkowy, sprowadzał się do ogólnego negowania stwierdzenia przez Sąd Rejonowy sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w zaskarżonym wyroku. Aby dowieść zaistnienia względnej przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 3 kpk, obrońca opierający środek odwoławczy na tej podstawie, winien wykazać, że ustalenia Sądu I instancji albo nie znajdują oparcia w żadnym dowodzie, albo źródło tego błędu tkwi w obrazie art. 7 kpk i art. 410 kpk, bądź też w istotnych brakach postępowania dowodowego (np. obrazie art. 167 kpk, art. 201 kpk i art. 366 § 1 kpk). Żadna z tychże sytuacji nie zaistniała w tej sprawie. Jeżeli Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak było również podstaw do skutecznego kwestionowania poczynionych ustaleń.

- podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 kpk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającemu z tychże dowodów (por. wyrok SN z 9.09.2021 r., V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX).

- jak już wskazano, Sąd Odwoławczy obraży przepis art. 7 kpk w zaskarżonym wyroku nie stwierdził. Z uwagi na to, że obrońca nie przedstawił osobnej argumentacji w apelacji popierającej ów zarzut, Sąd Okręgowy również nie widział takiej potrzeby odpierając ów zarzut zupełnie abstrakcyjnie

<p>przy sporządzaniu niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- na zakończenie dodać jedynie można, że Sąd Okręgowy poddając zaskarżony wyrok kontroli odwoławczej nie stwierdził, aby pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze cechowało się rażąco niewspółmiernością. Biorąc także pod uwagę, że obrońca we wniesionej apelacji nie przedstawił żadnych uwag dotyczących tej kwestii, za niecelowe uznano szczegółowe omawianie tegoż zagadnienia, bez uwag obrońcy, na które można by odpowiedzieć. Dość więc rzec, że, zdaniem Sądu Okręgowego, trudno mówić o surowości kary w sytuacji, w której do czynienia mamy z najłagodniejszą rodzajowo, możliwą do wymierzenia za czyn z art. 178a § 1 kk karą grzywny, zaś liczba stawek i ich wysokość została orzeczona przez Sąd Rejonowy w dolnych granicach przewidzianych w Kodeksie Karnym (art. 33 § 1 i § 3 kk)</p>		
Wniosek		
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	## zasadny ## częściowo zasadny ## niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku		

6. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
---	--

1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
7. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

8. Koszty Procesu	
--------------------------	--

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję (400 zł opłaty od kary, tj. 10 % kary grzywny wymierzonej w I instancji oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu odwoławczym)

9. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana